

ELSŐ RÉSZ

L. sz. 10 207

IV. Shaddam trónfosztása után tizennégy esztendeig tartott Paul Muad-Dib uralkodása. Új császári székhelyét Arrakeenban alapította meg a szent sivatagbolygón, a Dúnén. Ugyan Muad-Dib dzsihadja végre véget ért, továbbra is fellángolnak kisebb konfliktusok.

Paul édesanyja, Lady Jessica visszavonult az állandó csatározások és politikai ármánykodás elől, és visszatért az Atreidések ősi otthonába, a Caladanra, hogy ott hercegnőként szolgáljon.

Magánemberként a Caladanon csupán kevés hírt hallok fiam dzsihadjáról, s nem azért, mert tudatlan óhajtok maradni, hanem mert a hír csak a legkritkább esetben olyan, amiről hallani szeretnék.

LADY JESSICA, A CALADAN HERCEGNŐJE

A váratlanul érkező hajó, az erőszakkal a dzsihad szolgálatába állított Liga-csillagbárka baljóslatúan keringett a Caladan felett.

A kastélyban apródként tanonckodó fiú a halászfaluból a kastélykertbe sietett. Hivatalos öltözékében sutának tűnt, ahogy kibökte: – Katonai hajó, úrnőm. Teljes fegyverzettel!

Jessica egy rozmaringbokor mellett térdepelve két illatos ágat tépett le épp a főzéshez. Saját kis kertjében virágokat, fűszernövényeket és cserjéket nevelt a rend és a káosz tökéletes harmóniájában; hasznos zöldséget és szemgyönyörködtető haszontalan növényeket. Jessica előszeretettel dolgoztatott és meditált itt a hajnalhasadás utáni csendben, táplálta növényeit, és gyomlálta a kitartó dudvát, amely megpróbálta felborítani a gondosan kialakított egyensúlyt.

A fiú rettenetes ijedtségétől meg sem érintve mélyet szippantott az érintésére az örökzöldből kiáramló aromás olajokból. Aztán felállt, és leseperte a földet a térdéről. – Küldtek bármiféle üzenetet?

– Csak annyit üzentek, hogy a Kvizarátus küldötteit hozták, úrnőm. Sürögős ügyben akarnak beszélni veled.

– Akarnak?

A fiatalembernek minden bátorsága az inába szállt Jessica arckifejezése láttán. – Biztosra veszem, hogy kérésnek szánták, úrnőm. Végtére is, mer-

nének bármit is akarni a Caladan hercegnőjétől... és Muad-Dib édesanyjától? Viszont biztosan fontos hír lehet, ha egy ilyen hajó kellett hozzá. – A fiú nyugtalanul izgett-mozgott, akár egy partra sodródott angolna.

Jessica lesimította a ruháját. – Nos, biztosra veszem, hogy a küldött tartotta indokoltnak ezt. Valószínűleg csupán újabb kérésről van szó, hogy nagyobb számban engedélyezzem zarándokok beutazását a bolygóra.

A Caladant, amely az Atreides-ház bolygószékhelyeként szolgált több mint húsz nemzedéken át, elkerülte a dzsihad pusztító fergetege, részben éppen azért, mert Jessica nem engedte, hogy külvilágiak tömegei árásszák el a bolygót. A Caladan önellátó lakossága szívesebben vette, ha békén hagyják őket. Leto hercegüket örömmel látták volna viszont, őt azonban a felsőbb körök ármánykodásának köszönhetően eltették láb alól; a népnek Leto fia, Paul Muad-Dib, az Ismert Világmindenség császára maradt.

Azonban bármennyire igyekezett is Jessica, a Caladant nem lehetett teljesen elszigetelni a galaxisban dúló viharoktól. Jóllehet Paul immár alig törődött szülőbolygójával, egykor itt keresztelték meg és itt nevelkedett; az emberek nem tudtak elbújni Jessica fiának súlyos árnyéka elől.

Paul évekig tomboló dzsihadja után elcsigázott, megsebzett béke telepedt az Impériumra, akár a hideg téli köd. Ahogy most a fiatal hírnökre pillantott, Jessica felismerte, hogy az ifjú már azután született, hogy Paulból császár lett. A fiú kizárólag a félelmetes dzsihadot és fia természetének kegyetlenebb oldalát ismerhette meg...

Jessica elindult a kastélykertből, és utánakiáltott a fiúnak: – Küldess Gurney Halleckért! Vele együtt fogom fogadni a küldöttséget a Caladan-kastély nagytermében.

Kertészruháiból tengerzöld udvari díszruhába öltözött át. Hátról felemelte őszülő, bronzvörös haját, és az Atreidesek sólymos címerét formázó aranyfüggőt csatolt a nyakába. Nem volt hajlandó sietni. Minél többet tűnődött rajta, annál kevésbé tudta elképzelni, miféle híreket hozhatott a hajó. Talán mégsem valami triviális ügyről volt szó...

Gurney már a nagyteremben várta őt. Előtte fürkészarait futtatta, arca kivörösödött a kinti testmozgástól. – Az úrkikötő szerint a küldött a Kvizarátus egy magas rangú tagja, és seregnyi szolgálával és díszőrrel érkezett az Arakisról. Azt mondja, rendkívüli fontosságú üzenetet hozott...

Jessica kifelé színlelt érdektelenséget mutatott. – Ha jól számolom, ez lesz a kilencedik „sürgős üzenet”, amit átadnak nekünk, mióta két éve véget ért a dzsihad.

– Ez ennek ellenére fontosnak tűnik, úrnőm.

Gurneyvel finoman bánt a kor, noha jóképű sosem lesz az állkapcsán végighúzódozó tintalián seb és megszállott tekintete miatt. Fiatalkorában a Harkonnenek csizmái alatt nyögött, ám a sokesztendei szolgálat az Atreides-ház egyik legértékesebb nyereségévé tette őt.

Jessica komótosan elhelyezkedett a karszékben, melyet egykor szeretett hercege használt. Miközben tüsténkedő kastélyszolgák készítették elő a helyiséget a küldött és kísérete számára, a konyhai személyzet igazgatója a megfelelő frissítők felől érdeklődött. Jessica hűvös hangnemben válaszolt: – Csak víz kell. Vizet szolgáljanak fel.

– Semmi mást, úrnőm? Nem sértés ez egy ily magas rangú személyiséggel szemben?

Gurney halkán kuncogott. – A Dúnéről érkeztek. Megtiszteltetésnek fogják venni.

A folyosó tölgyfa ajtajának két szárnya kitárult, nyirkos fuvallat csapott be, és hatalmas zajjal bevonult a díszőrség. Tizenöt férfi, Paul dzsihadjának egykori harcosai, kezükben fekete és fehér mintákkal tarkított zöld zászlókkal. E szedett-vedett kíséret tagjai mű-cirkoruhákat viseltek afféle egyenruha gyanánt, noha a cirkoruhák teljesen feleslegesek voltak a Caladan párás levegőjében. A csoportot csillogó vízcseppek borították, mivel nemrégiben eleredt odakint a csendes eső; a látogatók ezt isteni jeladásként fogták fel.

A kíséret első sorai félrehúzódtak, hogy utat engedjenek az előrelépő kvizarának, egy sárga köpönyeges dzsihadista papnak. A pap leeresztette csuklyáját, hogy felfedje kopasz fejét, tekintete áhítattal telve ragyogott, szemét teljesen kékre festette már függősége a fűszermelanzstól. – A nevem Isbar, és Muad-Dib édesanyja elé óhajtók járulni. – Meghajolt, majd tovább hajlongott körbe-körbe a teremben, míg végül a földre vetette magát.

– Ebből elég! Itt mindenki tudja, ki vagyok.

Még miután Isbar felállt, akkor is lehajtva tartotta a fejét, tekintetét elfordította. – Látván, mennyire bővében vagytok a víznek itt, a Caladanon, még jobban megértjük, mekkora áldozatot hozott Muad-Dib, amikor a fremenek megváltójaként a Dúnére jött.

Jessica hangjából épp annyi él érződött ki, hogy kimutassa: nem óhajtja efféle ceremóniára fecsérelni az időt. – Hosszú utat tettél meg idáig. Ezúttal mi olyannyira sürgős?

Isbar láthatóan viaskodott az üzenettel, mintha az valamiféle eleven lény lenne, Jessica pedig megérezte riadalmának súlyosságát. A díszőrség tagjai csendben várakoztak, akár a szobrok.

– Ki vele, ember! – parancsolt rá Gurney.

– Muad-Dib halott, úrnőm – szakadt ki a papból. – A fiad megtért Shai-huludhoz.

Jessica úgy érezte, mintha letaglózták volna.

Gurney felnyögött. – Jaj, ne! Ez nem lehet... Pault ne!

Isbar folytatta, mielőbb szerette volna kitisztítani magából a gyötrő szavakat. – Lemondva trónusáról, a szent Muad-Dib kísétált a sivatagba, és eltűnt a homokóceánban.

Jessicának minden Bene Gesserit-tudására szüksége volt ahhoz, hogy vas-tag, képzeletbeli falat vonjon maga köré, és időt nyerjen a gondolkodáshoz. Az érzelmek kikapcsolása automatikus, belé ivódott reakció volt. Rákényszerítette magát, hogy ne sírjon, nyugodt és kiegyensúlyozott hangon válaszolt: – Mesélj el mindent!

A kvizara szavai úgy hasítottak belé, akár az erős szélről sodort homokszemek. – Hallottál a saját fedaykinjai közt megbúvó árulók merényletéről. Noha megvakította a kőégető, az áldott Muad-Dib istentől kapott szemekkel tekintett a világra, nem mesterséges tleilaxi érzékszervekkel, melyeket sebesült harcosaiért cserébe kapott.

Igen, Jessica tudott minderről. Veszélyes döntései és a dzsihad visszahatása miatt fiának mindig is számolnia kellett a merénylet lehetőségével. – De Paul túlélte a cselszövést, amely megfosztotta szeme világától. Újabb összeesküvésre került volna sor?

– Ugyanaz szélesedett tovább, úrnőm. Úgy tűnik, a Liga egyik navigátora és Gaius Helen Mohiam Tisztelendő Anya érintettek még. – Majd mintegy mellékesen hozzátette: – Alia császári régens parancsára mostanra mindkettőt kivégezték, Korbával, a Magasztalóval, a fiad elleni ármány kieszelőjével együtt.

Túl sok minden zúdult egyszerre Jessicára. Mohiamot kivégezték? E hír velejéig megrázta őt. Jessica kapcsolata az idős Tisztelendő Anyával mindig is viharosnak számított, szeretet és gyűlölet váltakozott benne, akár az ár-apály.

Alia... régens lett? Nem pedig Irulan? Természetesen helyénvalónak tűnt a választás. Ám ha Alia az uralkodó... – Mi lett Csanival, a fiam kedvesével? Mi történt Irulan hercegnővel, a hitvesével?

– Irulant börtönbe vetették az Arrakison, és ott marad, amíg nem tisztázódik az összeesküvésben betöltött szerepe. Alia régensnő nem engedte, hogy a többiekkel együtt őt is kivégezzék, ám köztudott, hogy Irulan szintén kapcsolatban állt az árulókkal. – A pap nagyot nyelt. – Ami pedig Csanit illeti... nem élte túl az ikrek világrahozatalát.

– Ikrek? – Jessica talpra ugrott. – Unokáim születtek?

– Egy fiú és egy kisleány. Paul gyermekei egészségesek és...

Jessica tettett nyugalma egyszerre szertefoszlott. – Eszetekbe sem jutott, hogy erről azonnal értesítetek? – Küszködve próbálta összeszedni a gondolatait. – Mondj el mindent, amiről tudnom kell, de rögtön!

A kvizara akadozva adta elő a történetet. – Hallottál a gholáról, akit a tleilaxiaktól és a Ligától kapott ajándékba Muad-Dib? Kiderült róla, hogy időzített fegyver, az összeesküvők eszköze, akit az Atreidesek hú szolgálojának lemezárólt teteméből hoztak létre.

Jessica korábban értesült már a gholáról, melyet Duncan Idaho halott sejtjeiből növesztettek, de mindig valamiféle egzotikus szórakoztatónak vagy énekmondó utánzatnak képzelte.

– Hayt a küllemét és modorosságait tekintve Duncan Idahót idézte, de hiányoztak belőle annak emlékei – magyarázta a pap. – Jóllehet arra programozták, hogy ölje meg Muad-Dibet, valódi lénye előtört belőle, és legyőzte az alteregót; e krízisnek köszönhetően ismét a valódi Duncan Idahóvá vált. Im már Alia császári régens segédjeként szolgál.

A gondolat először ámulatba ejtette őt – Duncan valóban él és tudatánál van? – Aztán újra a sokkalta égetőbb kérdésre összpontosított. – Elég a mellébeszélésből, Isbar. Mondd el részletesen, mi történt a fiammal!

A pap továbbra is a földre szegezte tekintetét, hangja elfojtottan szólt. – Úgy tartják, jövőbelátó képességének köszönhetően Muad-Dib tudta, miféle csapások várnak rá, ám semmit nem tehetett, hogy megakadályozza azt, amit ő maga „rettenetes céljának” nevezett. E tudás felemésztette őt. Néhányan azt állítják, végül ténylegesen megvakult, a jövőt nem látta már, és többé nem bírta elviselni a gyötrő fájdalmat. – A kvizara megtorpant, aztán valamivel ma-

gabiztosabban folytatta. – Én viszont úgy hiszem, ahogy sokan mások is, hogy Muad-Dib tudta: érkezett az ideje; meghallotta Shai-hulud hívását. Lelke még mindig a homokdúnék között bolyong, örökre eggyé vált a sivataggal.

Gurney bánatával és dühével viaskodott, ökölbe szorította és elernyesztette ujjait. – És ti csak úgy hagyátok kísértelni őt a dúnék közé, vakon?

– A világtalan fremenek kénytelenek ezt tenni, Gurney – vetette közbe Jessica.

Isbar felegyenesedett. – Muad-Dibet senki sem „hagyja”, hogy megtegyen ezt vagy azt, Gurney Halleck. Ő ismeri Isten rendelkezését. Nem a mi hivatalunk érteni, hogyan és miért határoz.

Gurney nem hagyta ilyen könnyen ennyiben a dolgot. – És kutattatok utána? Megpróbáltatok megkeresni őt? Ráleltetek a tetemére?

– Több topter is kirepült a sivatag fölé, és számos expedíció indult a dúnák közé. Muad-Dibnek sajnos nyoma veszett. – Isbar tiszteletteljesen meghajolt.

Gurney tekintete ragyogott, ahogy Jessicához fordult. – Amilyen jól ismeri a sivatagot, úrnőm, akár életben is maradhatott. Paul megtalálta volna a megoldást.

– Nem, ha nem akart tovább élni már. – Jessica lemondóan ingatta a fejét, aztán a pap felé fordította szúrós tekintetét. – Na és Stilgar? Ő milyen szerepet játszott mindebben?

– Stilgar lojalitása kétségbevonhatatlan. A Bene Gesserit boszorkány, Korba és a navigátor az ő keze által pusztult el. A Dúnén marad, hogy kapcsolatot tartson a fremenekkel.

Jessica belegondolt, miféle felzúdulást kelt majd a hír az Impériumban. – És mikor történt mindez? Mikor látták utoljára Pault?

– Huszonhét nappal ezelőtt – felelte Isbar.

Gurney döbbenet felhördült. – Majd egy hónapja már! Azt a megátalkodott ördögét! Miért tartott ilyen sokáig, hogy ideérjete?

A pap hátrébb lépett Gurney hirtelen fellobbanó haragja láttán, és belebotlott kísérete tagjaiba. – Meg kellett tennünk a megfelelő előkészületeket, és az ügy horderejéhez illően fontos személyiségekből össze kellett állítanunk a delegációt. Kellően tiszteletet parancsoló Liga-hajót kellett kerítenünk, amely megvihette a szörnyű híreket.

Jessica úgy érezte, egyik csapás a másik után éri. Huszonhét napja – és semmiről sem értesült, sejtelve sem volt semmiről. Hogyan nem érezhette meg fia elvesztését?

– Van még egy dolog, úrnőm, ami mindnyájunkat nyugtalanít – tette hozzá Isbar. – Az Ixi Bronso továbbra is hazugságokat és eretnokségeket terjeszt. Egyszer már elfogták, amikor Muad-Dib még élt, de a kivégzésre várva megszökött cellájából. A fiad halála most felbátorította őt. Istenkáromló írásai bemocskolják a messiás szent emlékét. Értekezéseket és kiáltványokat oszt szét, megpróbálja nagyságától megfosztani Muad-Dibet. Meg kell állítanunk őt, úrnőm. A szent császár édesanyjaként kötelességed...

Jessica félbeszakította őt. – A fiam halott, Isbar. Bronso hét esztendeje terjeszti röpiratait, és nem sikerült megakadályoznotok benne őt... sirámai így aligha számítanak újdonságnak. Nincs időm jelentéktelen ügyekről tárgyalni. – Hirtelen felállt. – Az audienciának ezennel vége.

Igen, kísértenek múltam emlékei, ám nem mindegyik szomorú. Sok vídám alkalmat tudok felidézni, melyeket Paul Atreidesszel töltöttem – Paullal, nem Muad-Dibbel! Ha visszagondolok ezen alkalmakra, olyan embernek érzem magam, akinek a tiszteletére számos fényes fogadást rendeztek.

GURNEY HALLECK: „EGY SZELLEM EMLÉKEZETE”,
BEFEJEZETLEN DALOK

A zsákmányt érző fürkészaragok csaholni kezdtek, Gurney pedig velük futott. A hűvös délutáni levegő égette tüdejét, ahogy tudat alatt a hír elől menekülve átvágott a bozóton.

Az izmos fürkészaragok távol ülő, csillogó aranyzöld szemükkel oly élesen láttak, akár a sas, és ez kifinomult szaglással párosult. A vastag rozsdabarna és szürke bundájú állatok fröcskölve keresztülcsörtettek az állott vizű pocsolyákon, áttörték magukat a pampa fűvén, és úgy vonítottak, mint egy botfűlűek előtt koncertező kórus. A vadászat öröme kézzelfoghatóan megmutatkozott tetteikben.

Gurney imádta az agarait. Évekkel ezelőtt hat másik ebet tartott, de el kellett altatnia őket, amikor elkapták a lángvér vírust. Maga Jessica ajándékozta neki a kölyköket, hogy nevelje fel őket, de Gurney még egyszer nem akart ugyanolyan kockázatos érzelmi állapotba kerülni, és ezért eltökélte, hogy nem fog kötődni a kutyákhoz, hiszen oly nagy fájdalmat érzett az előzőek elvesztése miatt.

A régi kín meg sem közelítette azt, amit most érzett. Paul Atreides, a fiatal úrfi, halott...

Gurney megbotlott, ahogy jócskán lemaradva szaladt agarai után. Megpihent, hogy kifújja magát, egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán a csaholó kutyák után eredt. Valójában nem érdekelte a vadászat, de el kellett menekülnie a kastélyból, Jessicától, de mindenekelőtt Isbartól és társaitól. Nem kockáztathatta, hogy mások jelenlétében veszítse el az önuralmát.

Gurney Halleck jóformán egész életében az Atreides-házat szolgálta. Mielőtt Paul megszületett volna, segített nekik megdönteni a tleilaxiak hatalmát és visszaszerezni a Vernius-ház számára az Ixet; később Leto herceg oldalán harcolt Moritani gróf ellen az orgyilkosháborúban; próbálta megvédeni az Atreideseket a Harkonnenek ármánykodása ellen az Arrakison; és mindvégig Pault szolgálta a nemrégiben megívott dzsihad éve alatt, mielőtt nyu-

galomba vonult, és visszatért a Caladanra. Tudnia kellett volna, hogy a gondoknak még nem szakadt végük.

Paul immár nem volt többé. A fiatal úrfi kísért a sivatagba... világtalanul és magányosan. Gurney pedig nem állt mellette, hogy segítse. Már sajnálta, hogy nem maradt a Dűnén, bármennyire rossz szemmel nézte is a folyamatos mézszárlást. Mennyire önzőn viselkedett, amikor otthagyta a dzsihadot és a feladatait! Paul Atreidesnek, Leto herceg fiának szüksége lett volna rá a történelmi küzdelemben, Gurney pedig semmibe vette e szükségét.

Hogyan feledhetem el ezt valaha is, vagy dolgozhatom fel a szégyent?

Épp mocsári fű ázott csomóin gázolt át, amikor hirtelen ráakadt vadul uगतó és vicsorgó fürkészagaráira ott, ahol egy szürke bundájú mocsári nyúl szőrös teste szorult be egy mohával belepett kiugró szikla alatti részbe. A hét eb hátsóján ülve várakozott Gurneyre, tekintetüket arra a pontra szegezték, ahol a rémült nyúl kuporgott elérhetetlenül, ám a menekvésre esélye sem lehetett.

Gurney előhúzta vadászpisztolyát, és egyetlen, fejre irányzott lövéssel, azonnal és fájdalommentesen megölte az állatot. Benyúlt és előhúzta a még meleg, vonagló tetemet. A tökéletesen idomított agarak mozdulatlanul figyelték őt, topázzszemükben éber elragadtatás csillogott. Gurney a földre hajította a halott állatot, és amikor jelet adott, a kutyák rávetették magukat a frissen el ejtett prédára, és úgy martak bele a húsba, mintha napok óta nem ettek volna. Gyors, ragadozóhoz illő erőszakossággal cselekedtek.

A dzsihad véres csatamezőiről őrzött egyik emlék villant be Gurney elméjébe, ő pedig erősen pislogva elhessegette a képeket, vissza a múltba, ahová tartoztak.

Ám előtolultak Más Emlékek is, melyeket már nem tudott elfojtani, olyasmikről, amelyek miatt hiányozni fog neki Paul, és érezte, hogy harcosi lénye összeomlik, szétesik. Paul, aki az életének oly meghatározó, pótolhatatlan része volt mindaddig, eltűnt a végtelen sivatagban, akár egy Harkonnenek elől menekülő fremen fosztogató.

Miközben figyelte, ahogy a fürkészagarak széttépik a húst, Gurney úgy érezte, mintha belőle is hatalmas cafatokat marnának ki, melyek helyén nyers, tátongó sebek maradtak.

Aznap éjjel, amikor a Caladan-kastélyban csend és sötétség honolt, a szolgák visszavonultak, hagyták, hogy Jessica egymagában gyászolhasson. Ám Jessica szemére nem jött álom, nem lelt békére a fagyos némaságtól kongó üres hálószobában.

Úgy érezte, kibillent egyensúlyából, csak sodródik. Bene Gesserit képzésének köszönhetően érzelmeinek szelepei berozsdásodtak a használat hiányától, különösen Leto halála után, miután hátat fordított az Arrakisnak, és visszatért ide.

De Paul a fia!

Jessica hangtalan léptekkel végigsuhant a kastély folyosóin, és Gurney magánlakosztályának ajtajához ment. Várt egy keveset, de szeretett volna beszélgetni valakivel. Gurneyvel megoszthatnák közös veszteségüket, és átgondolhatnák, mitévők legyenek ezután; hogyan segíthetnének Aliának egyben tartani

a már most is repedező fundamentumú birodalmat, amíg Paul gyermekei nagykorúvá nem érnek. Miféle jövőt biztosíthatnának az újszülött ikreknek? A Dúne szelei – a politika és a sivatagi viharok – csontig lemarhatják bárkiről a húst.

Mielőtt bekopogott volna a súlyos ajtón, Jessica meglepetten tapasztalta, hogy különös hangok szűrődnek ki odabentről – artikulálatlan állati zajok. Meghökken, amikor rájött, hogy Gurney zokog. Szobájának magányában a sztoikus trubadúrharcos teljesen átadta magát bánatának.

Jessicát még ennél is jobban nyugtalanította a felismerés, hogy saját fájdalmát közel sem érezte ennyire mélynek és fékezhetetlennek: valahol messze volt, elérhetetlenül. A csomó, melyet gyomrában érzett, keménynek és súlyosnak hatott. És dermedtnak. Nem tudta, hogyan hívhatná elő a mögötte rejtőző érzelmeiket. A pusztá gondolat felkavarta. Miért nem vagyok képes úgy érezni, mint ő?

Meghallván Gurney magányos kesergését, Jessica a legszívesebben bement volna hozzá, hogy megvigasztalja, de tudta, hogy ezzel megszegyénítené a férfit. A trubadúrharcos nem szívesen venné, ha Jessica meglátná az igazi érzéseit. Gyengeségnek gondolná. Így Jessica visszaindult, s magára hagyta Gurneyt a bánatával.

Tétován botladozva önmagában keresgélt, de semmit nem talált, csupán merev korlátokat, melyek körülbástyázták érzéseit, és megakadályozták, hogy valóban megkönnyebbülhessen érzelmileg.

Paul a fiam volt!

Ahogy éjnek évadján visszatért hálókamrájába, Jessica némán átkozni kezdte a Bene Gesserit nővéreket. A pokolba velük! Megfosztották az anyát attól a képességétől, hogy illő fájdalmat érezhessen fia halála miatt!

Egy uralkodás vagy régensség kezdete törékeny időszak. Szövetségek alakulnak át, az emberek úgy köröznek, akár a dögevő madarak, hogy rögtön lecsaphassanak az új uralkodó gyengeségeire. A talpnyalók azt mondják vezéreiknek, amit azok hallani vágnak, nem amit hallaniuk kellene. A kezdés az egyértelműség és a kemény döntések ideje, mivel e döntések határozzák meg az uralkodás egész idejét.

KÉSES SZENT ALIA

IV. Shaddam követe alig egy hónappal azután érkezett, hogy Paul eltűnt a sivatagban. Aliát meglepte, hogy az egykori Corrino császár mennyire gyorsan cselekedett.

Mivel azonban a képviselő ennyire sietett, csupán vázlatosan ismerte a helyzetet. A férfi tudta, hogy az ikrek megszülettek, hogy Csani nem élte túl a szülést, hogy Paul megadta magát vakságának, és nyoma veszett a pusztaságban. Arról viszont sejtelve sem lehetett, azóta Aliának hány irtózatot kellett meghoznia már. Nem tudta, hogy Edric navigátort és Mohiam Tisztelen-

dő Anyát Korbával, a magasztalóval együtt kivégezték. A követ nem tudta, hogy Shaddam leányát, Irulant a halálsoron tartották, sorsáról pedig még nem határoztak.

Alia úgy határozott, hogy egy belső, vastag olvpláz falú teremben fogadja a követet. Ragyogó parázsgömbök árasztották el vakító sárga fénnel a helyiséget, amely nem sokban különbözött a vallatósobák megvilágításától. Stilgart és Duncant megkérte, hogy a két oldalán foglaljanak helyet; a hosszú asztal kék obszidián burkolata azt az érzetet keltette, mintha egy meszesi óceán mélyére nyíló ablakon pillanthattak volna be.

Stilgar felmordult: – Még be sem jelentettük, miféle gyászszertertást tervezünk Muad-Dibnek, ez a lakáj meg idejön, mint friss döghúsr a keselyű. A Landsraad hivatalos képviselői még meg sem érkeztek a Kaitainról.

– Egy hónap telt el. – Alia megigazította kriszkését, melyet állandóan a nyakában tartott egy bőrszíjon. – A Landsraad pedig sohasem reagált hamar.

– Nem értem, Muad-Dib mi értelmét látta annak, hogy megtartsa őket. Nincs szükségünk a gyűléseikre és az emlékeztetőikre.

– A régi kormányzatból csak ők maradtak meg, Stilgar. A formákat meg kell tartani. – Ő maga még nem határozott, vajon régensége alatt mennyi beleszólást engedélyezzen a Landsraad nemeseinek a hatalomba. Paul nem próbált ténylegesen megszabadulni tőlük, ugyanakkor nem sok figyelmet fordított rájuk. – Az elsődleges kérdés az, tekintetbe véve az utazáshoz szükséges időt, no meg a tényt, hogy semmiféle hivatalos értesítést nem küldtünk a Salusa Secundusra, hogy hogyan ért ide ilyen hamar a küldöttjük. Nyilván valamelyik kémük sietett megvinni nekik a hírt néhány nappal az esemény után. Hogyan tervezhetett el Shaddam bármit is ennyi idő alatt... feltéve, hogy rendelkezik tervvel?

Duncan Idaho homlokát ráncolva, egyenes derékkal ült a székében, mint ha elfeledte volna, miként kell ellazulni. A férfi sötét, göndör haja mostanra olyannyira megszokottá vált Alia számára, aki megkettőzve emlékezett rá – a régi Duncanre édesanyjától kapott emlékeiből, melyek Aliának a Hayt nevű gholáról szerzett saját élményeire vetültek rá. Fémből készült, mester-séges szeme – e durva, disszonáns vonás az amúgy emberi arcon – folytonosan emlékeztette őt az új Duncan kettős eredetére.

A tleilaxiak Mentáttá formálták gholájukat, és Duncan most ezen elmebe-li képességeire támaszkodva összegezte a helyzetet. – A következtetés kézenfekvő: a száműzött Corrino udvar egyik tagja, talán Hasimir Fenring gróf, abból a feltevésből kiindulva, hogy az eredetileg eltervezett merénylet sikerrel jár, eleve felkészült rá, hogy lépjen. Noha az összeesküvés elbukott, Paul Atreides mégis távozott az élők közül. A Corrinók gyorsan reagáltak, hogy ki-töltsék az általuk érzékelt hatalmi vákuumot.

– Shaddam megkísérli majd visszaszerezni a trónját. Végeznünk kellett volna vele, amikor az arrakeeni csata után a börtönünkben ült – szólalt meg Stilgar. – Felkészülten kell várnunk, amikor lép.

Alia szipákkolt. – Lehet, hogy visszavitetem a követtel Irulan fejét az apjához. Azt az üzenetet nem lehet félreérteni. – Ugyanakkor tudta, hogy Paul sohasem járult volna hozzá Irulan kivégzéséhez, annak ellenére sem, hogy

hitvese egyértelmű, jóllehet elhanyagolható szerepet játszott az összeesküvésben.

– Egy efféle cselekedet súlyos, messze ható következményekkel járna – figyelmeztette Duncan.

– Ellenzed tehát?

Duncan feljebb húzta szemöldökét, még inkább láthatóvá téve hátborzongató szemeit. – Nem ezt mondtam.

– Élvezettel tekerném ki azt a finom császári nyakat – vallotta be Stilgar. – Irulan sosem számított a barátunknak, habár kitart amellett, hogy igazán szerette Muad-Dibet. Talán csak azért mondja ezt, hogy megmenthesse teste vizét.

Alia tagadóan rázta a fejét. – Ezzel kapcsolatban igazat mond... messziről érződik rajta. Tényleg szerette a bátyámat. A kérdés az: megtartsuk-e eszköznek, melynek értéke eddig nem bizonyított, vagy eldobjuk egy szimbolikus gesztus érdekében, amelyet vissza soha nem vonhatunk?

– Talán érdemes lenne kívánnunk, mit akar közölni velünk a követ – javasolta Duncan.

Alia biccentett, mire tiszteletet parancsoló amazon testőrei bevezettek egy merev és beképzelt, Rivato névre hallgató férfit a citadella kanyargós folyosóin át a gyűlésterem vakító fényárjába. Noha közvetlenül ide jött, a hosszú séta összezavarta és nyugtalanná tette őt. Miután bezárult mögötte a vastag falú terem ajtaja, magára maradt Aliával és két társával, míg a testőrök odakint várakoztak a poros folyosón.

Önuralmat kényszerítvén magára, a salusai követ mélyen meghajolt. – Shaddam császár együttérzését tolmácsolom Paul Muad-Dib Atreides halála kapcsán. Egymást riválisnak tekintették, igen, ugyanakkor Paul a veje volt, legidősebb leányát vette el. – Rivato körbepillantott. – Azt reméltem, Irulan hercegnő jelen lesz e megbeszélésen.

– Más irányú elfoglaltságai akadályozzák ebben. – Alia fejében egy pillanatra megfordult, hogy a férfit is ugyanabba a cellába vesse, hogy kivégezzék. – Mi dolgod itt?

A kék obszidián asztal túlsó végén nem helyeztek el ülőalkalmatosságot – e szándékos figyelmetlenség miatt Rivato állni kényszerült, miközben szembenézett három faggatójával; ez elbizonytalanította és feszélyezte őt. Ismét meghajolt, hogy elleplezze az arcára egy pillanatra kiülő zavart. – A császár azonnal útnak indított, amint értesült a történetekről, mivel az egész Impérium válságba kerülhet.

– Shaddam nem császár – jegyezte meg Duncan. – Többé ne nevezd így!

– Elnézéseteket kérem. Mivel az udvarában szolgálok a Salusa Secunduson, hajlamos vagyok megfélemezni erről. – Miután ismét lendületbe jött, Rivato tovább nyomult. – A sajnálatos események ellenére kivételes lehetőség nyílt arra, hogy visszaállítsuk a rendet. IV. Shaddam... bukása óta a galaxisnak rendkívüli mértékű zűrzavarral és vérontással kellett megbirkóznia. A dzsihadot egy óriási személyes varázssal bíró férfiú vezette – ezt senki sem tagadja –, ám most, hogy Muad-Dib nincs már köztünk, visszaállíthatnánk a hön óhajtott stabilitást az Impériumban.

Alia félbeszakította őt. – Az Impérium stabilitása majd helyreáll a régenségem alatt. Paul dzsihadja lassan két esztendeje véget ért, és seregeink erősek maradtak. Egyre kevesebb lázadó bolygóval találkozunk.

A követ igyekezett biztatóan mosolyogni. – Ugyanakkor akadnak még helyek, ahol, fogalmazzunk így, számottevően több diplomáciára lenne szükség, hogy rendeződjenek az ügyek. A Corrinók visszaállított szerepe a folyamatosság biztosításával csillapítaná le a nyugtalanság hullámait.

Alia hűvösen meredt rá. – Muad-Dibnek két gyermeke született ágyasától, Csanitól, és ők a császári trónörökösök. Az utódlás kérdése egyértelmű... nincs szükség többé a Corrinókra.

Rivato békítőleg felemelte kezét. – Amikor hitveséül fogadta Irulan hercegnőt, Paul Muad-Dib felismerte, hogy valamiképp hozzá kell kötnie magát a korábbi uralkodóházhoz. A Corrinók hatalma nemzedékek hosszú során át, egészen a Butleri Dzsihadig visszavezethető. Amennyiben megerősítenénk e kötelékeket, az az egész emberiség hasznára válna.

Stilgar lecsapott a megjegyzésre. – Ezzel azt akarod mondani, hogy Muad-Dib uralkodása nem volt hasznára az emberiségnek?

– Nos, ezt a történészeknek kell eldönteniük, jómagam pedig nem vagyok történész.

Duncan egymásba fonta ujjait az asztalon. – Akkor mi vagy?

– Megoldásokat kínálok a problémákra. Miután konzultáltam a Padisah... úgy értem Shaddammal... a hatalomátadás módozataira akartunk javaslatot tenni.

– Például miféle javaslatokat? – nógatta Alia.

– A vérvonalak újbóli keresztezése, bármi módon is, lecsillapítaná a forrongást, sebeket gyógyítana be. Ezt több különböző úton végbe lehetne vinni. Példának okáért te, Lady Alia feleségül mehetnél Shaddamhoz... természetesen csupán névlegesen. Mindenki számára egyértelmű, hogy Muad-Dib szintén kizárólag névlegesen vette feleségül Irulan hercegnőt. Találni egyértelmű precedenst.

Alia felháborodott. – Shaddam feleségeinek életben maradási aránya nem volt túlzottan magas.

– Mindez a múlté, és immár évek óta nőtlen.

– Az ajánlat ennek ellenére elfogadhatatlan a régens számára. – Duncan hangjából némi féltékenység érződött ki, állapította meg magában Alia.

– Árudd el, miféle házasságokat ajánlasz még – szólalt meg Stilgar –, hogy azokat is nevetség tárgyává tehessük.

Rivato higgadtan, mintha mi sem történt volna, gyorsan végiggondolta az alternatív megoldásokat. – Shaddamnak három lánya maradt még: Wensicia, Chalice és Josifa... Muad-Dibnek pedig nemrégiben született egy fiúgyermeke. Az Atreides fiú esetleg eljegyezhetné az egyik Corrinó leányt. A melanzs öregedésgátló hatását figyelembe véve a korkülönbség nem jelentős. – Mivel látta a ráncokba gyűrődő homlokokat, Rivato gyorsan folytatta. – Hasonlóképp, a császár unokája, Farad'n is eljegyezhetné Muad-Dib leánygyermekét. Ők korban kellően közel állnak egymáshoz.

Alia felállt – tizenhat éves lány a marcona férfiak között, mégis egyértelműen az ő kezében volt a hatalom. – Időre lesz szükségünk, hogy megfontol-

juk a javaslataidat, Rivato. – Ha hagyja tovább beszélni, végül talán mégis kivégezteti, amit később bizonyosan megbánt volna. – Most számos sürgető kérdéssel kell foglalkoznom, többek között bátyám hivatalos gyászszertartásával.

– És Csani fremen temetésével – tette hozzá halkán Stilgar.

Alia hűvösen rámosolygott Rivatóra. – Térj vissza a Salusára, és ott várd meg a válaszunkat! Most elmehetsz.

A zavarodott férfi sietős meghajlással kihátrált a teremből, az amazon testőrök pedig elmasíroztak vele. Amint ismét bezárult az ajtó, Duncan szólalt meg: – A javaslatok nem teljesen érdektelenek a megfontolásra.

– Ó? Tehát azt szeretnéd, ha Shaddamhoz mennék feleségül? – A ghola közömbös maradt, Alia pedig eltűnődött, vajon a férfi mégsem érzett iránta semmit? Vagy csak jól leplezte? – Többet nem akarok hallani efféle dinasztikus abszurdításokról. – Gyors kézmozdulattal gátat vetett a további vitának. – Duncan, másra szeretnék megkérni téged.

Másnap Alia egy rejtett kémfürkész segítségével bámult be a halálraítélt cellájába. Irulan hercegnő egy kemény padon ült, nézett maga elé, türelmetlenségnek jelét sem mutatta. Viselkedéséből inkább szomorúság, mint félelem áradt. Ez aztán nem félti az életét. Nehéz volt elfogadni, hogy Irulan valóban gyászolta Pault, Alia mégis tudta, hogy így igaz.

Miután beleunt a játékba, otthagya a megfigyelőképernyőt, és utasította az egyik sárga köpönyeges kvizara őrt, hogy nyissa ki az ajtót. Amikor a régens belépett a cellába, Irulan felállt. – A kivégzésem időpontját jöttél közölni velem? Végül mégis megöletsz? – Úgy tűnt, inkább érdeklődéssel, mintsem félelemmel várta a választ.

– Még nem határoztam a sorsod felől.

– A papok ellenben igen, a nép pedig a véreget követeli.

– De én vagyok a császári régens, és én hozom meg a döntéseket. – Alia összeszorított szájjal, sejtelmesen elmosolyodott. – És még nem készültem fel rá, hogy felfedjem előtted, miként határoztam.

Irulan hosszú sóhaj kíséretében visszaült. – Akkor mit akarsz tőlem? Miért jöttél ide?

Alia édesen elmosolyodott. – Felkeresett egy küldött a Salusa Secundusról. Édesatyád felháborító házasságokat ajánlott általa a Corrino-ház tagjaival, hogy így oldjuk meg az Impérium problémáit.

– Ez az én fejemben is megfordult már, de többé nem hallgatod meg a tanácsaimat, pedig kisebb korodban tiszteltél engem – mondta Irulan közömbös hangon. – Milyen választ adtál neki?

– Tegnap késő délután egy kisebb kompra szállt, hogy az feljuttassa őt a bolygó felett keringő csillagbárkára. Sajnálatos módon az úrkomp egy megmagyarázhatatlan hajtóműhiba miatt lezuhant a magasból. Attól tartok, senki nem élte túl a balesetet. – Alia a fejét ingatta. – Néhányan szabotázsakciót gyanítanak a szerencsétlenség mögött, és teljes körű kivizsgálásra fog sor kerülni... amint lesz rá időnk.

Irulan szörnyülködve nézett vissza rá. – Duncan Idaho szabotálta a hajtóműveket? Stilgar?

Alia igyekezett továbbra is kérlelhetetlen arckifejezéssel beszélni, de ellágyult, eszébe jutott, egykor mennyire közel álltak egymáshoz a hercegnővel. A helyzet nem fekete vagy fehér. Irulant szürkeség vette körül. – Most, hogy a bátyám eltávozott, mindenfelől összeesküvők és másokat a helyükből kitűrni akarók törnek majd rám. Erősnek és bátornak kell mutatkoynom, különben minden, amiért Muad-Dib küzdött, elveszik.

– És mi mást fogsz még eközben elveszíteni?

– Talán téged, hercegnő. Csak csettintennem kellene.

– Ó? Akkor ki nevelné fel Paul gyermekeit? Ki szeretné őket, viselné gondjukat?

– Harah egészen jól ért ehhez. – Alia kilépett a cellából, a kvizara ismét lezárta annak ajtaját, a hercegnő pedig egyedül maradt odabent megválaszolatlan kérdéseivel.

Kortársaink közül senki nem ítélné meg fiam tetteinek értékét. Muad-Dib hagyatéka egyetlen emberöltőnél szélesebb skálán mérhető. A jövő maga határoz majd a múlttól.

LADY JESSICA, A CALADAN HERCEGNŐJE

Mivel tudta, hogy Aliának a Paul halálát követő viharos eseményekkel kell megküzdenie, Jessica úgy határozott, hogy a Dúnéire indul – hogy a lányával lehessen, és amiben csak lehet, segíthessen neki. Hivatalos üzenetet küldött Isbar kvizarának, melyben közölte vele, hogy Gurney Halleck kíséretében a lehető leghamarabb el szándékozik utazni a Caladanról. A papot kísérő delegáció azonnal sürgőldödni kezdett, hogy teljesíthessék óhaját.

A fegyverzettel kiegészített Liga-hajó továbbra is a bolygó körüli pályán keringett, Gurney pedig elintézte, hogy egy fényűző Atreides-fregatt fedélzetén indulhassanak útnak az úrkikötő magánhangárjából. E díszes igáslónak beillő hajót még az idős Paulus herceg állította szolgálatba, és Jessicának eszébe jutott, hogy Leto ugyanezt a járművet használta, amikor először az Arakisra utaztak. Minden tettünk a történelem málháját hordozza magával, gondolta.

Miközben Gurney szűkszavú utasításokat adott a pilótának, az alázatos pap jelent meg az üres hangárcsarnokban, és mélyen meghajolt. – A csillagbárka legénysége a rendelkezésedre áll, úrnóm. Muad-Dib nevében már megváltoztattuk a jármű útvonalát, hogy meghozhassuk neked a szomorú hírt. A késni kényszerülő utasok szükségletei nem előbbre valóak a tieidnél.

– Utasok? Eddig úgy hittem, különleges katonai hajóval érkeztetek, melyet a Kvizarátus foglalt le a saját céljaira.

– Most, hogy a dzsihad hivatalosan véget ért, a katonai járművek közül sok ismét utasszállító hajóként üzemel. Miután Alia régens utasított minket, hogy vigyük meg a hírt Muad-Dib haláláról, felszálltunk az első rendelkezésre álló csillagbárkára. Mi más lehetne ennél fontosabb? A többiek nyugodtan várhatnak.

Gurney leejtette egyik nehéz batyuját a fregatt rámpájára, az orra alatt dörögött. Noha nem lepte meg a hanyag erőfitogtatás, Jessicát megrémítette, hogy Isbar egyszerűen elterelt egy tömött rakterű, fizető utasokkal teli hajót. – Akkor gyorsan essünk túl rajta.

Isbar közelebb lépett, Jessica pedig látta felvillanni tekintetében a mohóságot, a vak áhítatot. – Utazhatok veled a fregattban, úrnőm? Muad-Dib édesanyja sok mindent taníthatna nekem. Odaadóan figyelmes tanítványod lennék.

Ám Jessicának nem volt szüksége talpnyalókra. Nem vágyott rá, hogy ez a pap a tanítványa legyen, akár odaadóan figyelmes, akár másmilyen. – Kérlek, a saját küldöttséggeddel utazz! Nekem egyedüllétre lesz szükségem az imádsághoz.

A csalódott Isbar ünnepélyesen bólintott, és még mindig hajlongva kihátrált a hangárból, miközben Jessica és Gurney beszálltak a fregattba. A díszes zsilipajtó rájuk zárult. Gurney szólalt meg: – Paul biztosan megvetette volna ezt az embert.

– Isbar semmiben sem különbözik a többi paptól, akik saját hatalmi struktúrát építettek ki Muad-Dib és az ő hagyománya körül. A fiam önnön mítoszának csapdájába esett. Ahogy teltek az évek, egyre nyilvánvalóbbá lett számomra – és számára is –, mennyi minden kicsúszott az irányítása alól.

– Kivontuk magunkat az egyenletből, úrnőm – mondta Gurney, és egy jól ismert mondást idézett: – „Akik csak árnyékból követik az eseményeket, nem panaszkodhatnak a nap fényességére.” Most talán jóvátehetünk valamit, feltéve, hogy Alia hajlandó megengedni nekünk.

Úton a csillagbárka felé Jessica megpróbált ellazulni egy időre, Gurney pedig elővette és halkán pengetni kezdte balisetjét. Jessica attól félt, az énekmondó búcsúhymuszt komponált Paul emlékére, és még nem érezte elég erősnek magát ahhoz, hogy meghallgassa. Legnagyobb megkönnyebbülésére azonban Gurney csak egy ismerős dalt játszott el, Jessica egyik kedvencét.

Jessica nézte Gurney markáns arcvonásait, a fogyatkozó, lassan őszbe hajló szőke haját, a feltűnő tintalián sebhelyet. – Gurney, te mindig pontosan tudod, mit kell játszaniod.

– A gyakorlat teszi, úrnőm.

Amint a csillagbárkán beálltak a dokkba, Jessica és Gurney feladták a fregatt kényelmét, és átmentek a közös helyiségekbe. Hétköznapi ruhájukban egyáltalán nem keltettek feltűnést, amikor beléptek a sétatfedélzetre. Isbar a saját verziójában már beszámolt Paul halálának körülményeiről; Jessica mások véleményére is kíváncsi volt.

Némelyik utas egyáltalán nem szállt ki a hatalmas hajótérben utazó járművéből, ám azok közül, akikre számos megszakítással járó, tekervényes út várt, sokan a csillagbárka közösen használt fedélzetein foglalták el magukat, éttermekbe, ivókba és üzletekbe jártak.

Jessica Gurneyvel együtt végigjárta a tágas fedélzeteket, mustrálgatták a különféle bolygókról származó árukat. Néhány árus már elkészítette a Muad-Dib uralkodásának és halálának emléket állító tárgyait; Jessicát felkavarta ennek látványa, és Gurney elhúzta őt onnan. Egy vendégekkel teli, világos, csupa pláz, kristály és króm ivóba vitte Jessicát. A falakon színes italok, számtalan bolygóról származó különlegességek sorakoztak.

– Itt lehet a legkönnyebben megtudni, miről beszélnek az emberek – közölte Gurney. – Csak leülünk, és hagyjuk, hogy a fülünkbe jusson, miként vélekednek az emberek. – Jessica egy pohár fekete borral, Gurney habos, keserű sörrel ült egymással szemben, egymás megnyugtató közelségében. És figyeltek.

Minden csillagbárkán a wayku nevű vándor nemzet tagjai szolgáltak; csendes, furcsán homogén népség voltak, személytelen pedantériájukról híresek. Szinte észrevétlen, sötét egyenruhás wayku felszolgálók sétálgattak a vendégek között, szedték le az asztalokat, szolgálták fel az italokat.

A fő beszédtema Muad-Dib halálához kapcsolódott. Minden egyes asztalnál arról vitatkoztak, Jessica fia vajon megmentő vagy szörnyeteg volt-e, hogy a Corrinók korrump és dekadens uralma jobb-e Paul Muad-Dib tiszta, ám sok vért követelő uralkodásánál.

Nem értik, mit tett, állapította meg magában Jessica. Sosem fogják megérteni, miért kellett meghoznia a döntéseket, melyeket meghozott.

Az egyik asztalnál folyó heves vita ordítózásba és fenyegetőzésbe torkollott. A székeket félrelökték, ahogy a férfiak kivörösödött arccal, egymást sértegetve felemelkedtek az asztaltól. Az egyik kést dobott, míg a másik aktíválta testpajzsát – és addig verekedtek, amíg a pajzsos férfi holtan terült el egy lassú szúrástól. A bár közönsége tétlenül bámulta az eseményeket, meg sem próbáltak közbeavatkozni. Kisvártatva megérkeztek a Liga biztonsági emberei, hogy eltávolítsák a holttestet és letartóztassák a zavart tekintetű gyilkost, aki mintha nem emlékezett volna, mire vitte rá tomboló dühe.

Miközben a többieket a felfordulás kötötte le, Jessica az asztalok körül némán sétálgató waykukat figyelte. Láta, ahogy egyikük kinyomtatott lapokat helyez el lopva több üres asztalon, majd továbbshun. A mozdulat oly könnyed volt, hogy ha nem összpontosított volna rá, Jessica észre sem veszi.

– Gurney. – A fejével intett, mire a trubadúrharcos hátratolta a székét, hogy elvegye az egyik iratot. Korábban már látott ugyanilyet, az ölébe húzta. *Az igazság Muad-Dibről* – hirdette a cím.

Tekintete elkomorodott. – Újabb mocskolódó röpirat, úrnóm.

Jessica átfutotta a szórólapot. Némelyik állítás olyannyira felháborító volt, hogy egyenesen nevetségesnek hatott, mások azonban azokra a túlkapásokra mutattak rá, melyeket Paul megengedett, és Muad-Dib kormányának korruptségát emelték ki. Ezekből igazság csendült ki. Az Ixi Bronso évek óta szálla volt a szemükben, a férfi pedig oly jól csinálta, amit csinált, hogy valószínűs legendává vált.

Jessica tudta, hogy sem Paul legádázabb kritikussai, sem leglelkesebb hívei nem érthették meg teljesen fia tetteit. Itt, a bárban egy férfit azért gyilkoltak meg az imént, mert kitartott meggyőződése mellett, mert azt hitte, ő megértette Paul indítékait és szándékait. Muad-Dib hivatása végtelenül összetett volt, célja túlságosan kusza, nehezen felfogható és hosszú távú ahhoz, hogy bárki, beleértve Jessicát is, teljességében felfoghassa azt. Mostanra az anya beletörődött ebbe.

Gurney összegyűrt, undorodva a földre hajította a röpiratot, miközben Jessica a fejét ingatva arra gondolt, bárcsak másképp alakulhatott volna minden. Bronsónak ennek ellenére megvolt a maga szerepe, ahogy mindenkinek másnak is.

Subakh ul kuhar, Muad-Dib! Jól vagy? Odakint vagy?

FREMEN FOHÁSZ A SZÉLHEZ ÉS HOMOKHOZ

Szüksége volt a sivatagra, a víztelen óceánra, amely befedte a bolygó nagy részét. A túl sok idő, amit a városban töltött a Muad-Dib temetési szertartása felett vitatkozó papokkal és Landsraad-képviselőkkel, lassan kikezdte az idegeit. No és a más bolygókról érkező, hangoskodó zarándokok! Mindenfelé előfordultak, zajongtak és tülekedtek, nem hagytak neki helyet és időt a gondolkodáshoz.

Végül, miután IV. Shaddam követe tragikus balesetet szenvedett, Stilgar úgy határozott, hogy elindul a Tabr sziecsbe, hogy megmártózzon a fremen életvitel romlatlanságában. Azt remélte, ezzel megtisztíthatja szellemét, és ismét valósnak érezheti magát: naibnak, Alia udvarának palástot viselő díszje helyett. Egyedül tette meg az utat, feleségét, Harahot a citadellában hagyta, hogy gondoskodjon az Atreides ikrekről.

A Tabr sziecsben azonban számos olyan változást tapasztalt, amelyek elkeserítették őt. Akár egy homokdűne meredek fala, ahol a különálló homokszemek túl kicsik, ám összeadódva jelentős változást idéznek elő. A dzsihad hosszú évei után a külvilági hatások puhányabbá tették a fremeket. A nehézségek enyhültek, az életük immár nem ugyanolyan kemény küzdelem volt, mint valaha. A kényelem pedig gyengéséget hoz magával. Stilgar jól látta a jeleket. Figyelte a változásokat, és a sziecs többé nem nyújthatta neki azt a tisztaságot, amit keresett. Végül mindössze egy éjszákát maradt.

Másnap kora reggel már a nyílt sivatagban lovagolt meg egy hatalmas férget. Miközben a behemót az arrakeeni Pajzsfal felé vitte őt, Stilgar azon tűnődött el, vajon Muad-Dib édesanyja eljön-e fia temetésére. Jessica saját jogán nevezhette Sayyadinának magát, és Stilgar úgy érezte, a Dűne lelke egy részét veszítette el, amikor Jessica, ahelyett hogy ott maradt volna, úgy dön-

tött, visszatér óceánbolygójára. Mennyire jó lesz viszontlátni őt, még akkor is, ha biztosan sokat változott.

Elővigyázatosságból Arrakeenban fogja összegyűjteni legkiválóbb fedaykinjait, ahol Alia katonáival együtt állhatnának sorfalat, hogy üdvözöljék a messiás édesanyját – amennyiben úgy dönt, hogy visszatér. Jessicának talán nem lesz szüksége a külsőségekre és a ceremóniára, a védelmére azonban igen.

Stilgar úgy érezte, magányos útja a sivatagon át felélénkíti és megtisztítja őt. A homokféreg szürkésbarna szelvényein ült, és a homok sistergését hallgatta, ahogy a hatalmas, kígyószerű test tovasiklott. Forró sivatagi szél cirógatta Stilgar arcát, szelek, melyek hamar eltüntetik majd a féreg nyomait, szelek, melyek visszaállítják a sivatag érintetlen tisztaságát. Az élménytől ismét egészen érezte magát – ő maga helyezte el a dobolót, mászott fel a mesterhorgok segítségével a féregre, és feszítette szét a szelvényeit, kedve szerint irányította a szörnyeteget.

Mióta Muad-Dib elindult, hogy szembenézzen sorsával, a teknők és grabenek népe egyre azt hajtogatta, hogy megtért Shai-huludhoz – szó szerint és lélekben is. Néhány falubeli üres edényeket rakott a polcokra és az ablakokba, ami azt jelképezte, hogy Muad-Dib vizére nem találtak rá; eggyé vált a homokkal, Shai-hulud istenséggel...

Miután Muad-Dib kisétált a homokdűnék közé, órák teltek el, mire az édes és bátyjától megfosztott Alia megkérte Stilgart, hogy teljesítse parancsait, melyekről a naib tudta, hogy Paul kifejezett óhaja ellen valók. Alia Stilgar legmélyebb hitét és bosszúvágyát használta ki, mígnem végül Stilgar meggyőzte önmagát, hogy Muad-Dib ellentmondásos szándékait pusztá próbatételnek kell tekinteni. A sok fájdalom és halál után Stilgar akarta, hogy vér tapadjon a kezeihez. Naibként már rengeteg életet oltott ki, ahogy Muad-Dib dzsihadjának harcosaként is, és számtalan más emberrel úgyszintén végzett.

Egész éjszaka ölt, ahogy kibomlottak a bonyolult összeesküvés szálai. Korbára, a bátor fedaykinra, aki hagyta, hogy papként túlzott fontosságra tegyen szert, elsőként vetült a gyanú árnyéka, és a fremen naibok tanácsa egyértelműen bűnösnek találta. Stilgar keze általi kivégzése könnyűnek, szükségesnek és véresnek bizonyult.

Stilgar korábban sosem végzett még Liga-navigátorral, sem a Bene Gesserithez tartozó Tisztelendő Anyával. Ám amikor Alia utasította rá, mégis gondolkodás nélkül megtette, amit úrnője megparancsolt neki.

Az elfogott navigátor, Edric az Úrliga bármely tagjának kijáró hatalmat gyakorolhatott, és egy kinevezett nagykövet politikai súlyával rendelkezett, de biztonsága a civilizált normák betartásától függött, melyek Stilgar számára semmit nem jelentettek. A tartályt betörnie egyszerű feladat volt. Mikor a fűszergáz már kiszökött, a navigátor pedig úgy vergődött, akár egy rideg partra kivetett, csenevész vízi lény, Stilgar megragadta a mutáns gumiszerű testét, és kettéroppantotta a porcos nyakat. Örömét nem igazán lelte benne.

A Bene Gesserit boszorkány Mohiammal már egészen más volt a helyzet. Jóllehet Stilgar kiváló fremen harcosnak számított, a vénasszony olyan képességekkel bírt, melyeket a naib nem érthetett, s félelmetes technikákat ismert, melyek révén jócskán megnehezíthette volna ellenfele dolgát,

ha Stilgar nem meglepetésszerűen támadt volna rá. A naibnak kizárólag azért sikerült végezni vele, mert Mohiamnak meg sem fordult a fejében, hogy ténylegesen megszegi Paul parancsát, miszerint egy ujjal sem szabad hozzányúlniuk.

Célja eléréséhez Stilgar ravasz ürügyet talált, hogy kipecselhesse a nő száját – nehogy Mohiam a Hangot használja ellene –, a vén boszorkány pedig nem ellenkezett. Ha gyanította volna, hogy az életére törnek, minden erejét bevetve harcolt volna. Stilgar nem viadalra vágyott; kivégzést akart.

Amikor a szájszepek mozdíthatatlanul a helyére került, és Mohiam kezét a székhez kötötték, Stilgar megállt az agg asszonnyal szemben. – Csani, Liet leánya és Muad-Dib kedvese, meghalt, miután világra hozta ikreit. – Mohiam szeme elkerekedett; Stilgar látta, hogy mondani szeretne valamit, de nem képes rá. – A Hayt nevű ghola megtörte a kondicionálását, és nem volt hajlandó megölni Paul Muad-Dibet. – A boszorkány arckifejezése vadul váltakozott, ahogy gondolatok cikáztak végig elméjén. – Muad-Dib ennek ellenére Shai-huludnak ajánlotta fel magát, ahogy az egy vak frementől elvárható.

Stilgar előhúzta kriszkését az övéből. – Az igazságszolgáltatás feladata rám hárul. Mind ismerjük az összeesküvésben betöltött szerepedet. – Mohiam megpróbált kiszabadulni kötelékeiből. – A Liga navigátora már halott, és Korba is. Irulan hercegnőt tömlöcbe vetettük, és a kivégzésére vár.

Hirtelen úgy hallatszott, szétpattantak a kötelékek... ám csuklócsontok reccsenése ugyanúgy lehetett. Mohiam mindenesetre kiszabadította az egyik kezét. Egy szempillantás alatt a szájszepekhez kapott, de Stilgar kriszkése gyorsabbnak bizonyult. A naib mellbe szúrta a nőt. Tudta, hogy halálos a seb, Mohiam mégis tovább küzdött, erőnek erejével igyekezett kitépni szájából a pecket.

Stilgar ismét lesújtott, átdöfte a nő gégéjét, és elmetszette a torkát, mire Mohiam előreroskadott. A naib felrúgta a széket és a tetemet, majd vértől ragadó ujjaira meredt. Miközben a Tisztelendő Anya sötét köpönyegébe törölte kriszkését, rájött, hogy a boszorkány vére semmiben sem különbözik másokétól...

Alia nem kizárólag ezeket a gyilkosságokat rendelte el. Hosszú és fáradtságos éjszaka volt.

Most, hogy a hatalmas féreg egyre közelebb ért a réshez, melyet egykor Paul atomfegyverei ütöttek a Pajzsfalon, Stilgar vízzel telt kvanatok barikádját pillantotta meg, melyeken egyetlen féreg sem törhet át – különösen egy ennyire fáradt példány nem. Jobban teszi, ha még itt, a nyílt sivatagban szabadon engedi az állatot. Mostanra oly sok homokférget meglovagolt és útjára engedett, hogy számon tartani sem tudta volna őket. Noha a szent teremtmények végigvezérlése a sivatagon mindig is veszélyesnek számított, fremenként nem kellett félnie. Amennyiben megfelelően járt el.

A rés közvetlen közelében mozgásba hozta a lényt, lecsúszott a kavicsokkal borított szelvényekről, és a homokra bukfenchezett. Ezután lábra állt, egy ideig mozdulatlan maradt, hogy a féreg ne észlelje a jelenlétét. A homokférgeknek nem volt szemük, pusztán a rezgéseket érzékelték.

A behemót azonban megtorpant és visszafordult, amint Stilgar eleresztette őt. A meglovagolt, majd szabadon engedett férgek rendszerint meglódu-

tak a sivatag irányába, befúrták magukat a homokba és magukban duzzogtak. Ám ez a helyén maradt, fenyegetőn, félelmesen. Fejét a magasba emelte, lefelé fordította, Stilgar felé. Szája kristálytörökkel teli kerek barlang.

Stilgar kővé dermedt a fölébe tornyosuló lény láttán. A féreg érzekelte a fremen jelenlétét, mégsem indult meg felé, nem támadt rá. A reszkető naib nem tudta kiverni fejéből, amit mindenféle pusmogtak: hogy miután Muad-Dib belevetette magát a sivatagba, eggyé vált Shai-huluddal. A homokféreg szem nélküli feje hátborzongatón, világtalanul meredt Stilgarra... Muad-Dibre emlékeztette. Megvakult ugyan, a hatalmas uralkodó – jósképessége révén – mégis látta őt.

Stilgar hirtelen megborzongott. Valami megváltozott. Lassan lélegzett, fejében szavakat formált, ám kiszáradt ajkait alig hagyta el hang. Mégis látta őt. – Muad-Dib, te vagy az?

Bolondságnak tűnt, mégsem tudta elhessegetni a gondolatot. A homokféreg egy szemvillanás alatt lecsaphatott volna, és felfalhatta volna őt, mégsem tette meg.

Pár hosszú, feszült pillanat múltán a roppant lény megfordult és tovastoklott a homokdúnék irányába, magára hagyta az egész testében remegő Stilgart. A naib nézte, ahogy a féreg egyre távolabb kerül, aztán mélyen befúrja magát a homokba, haladását csupán az alig fodrozódó homok jelezte.

Stilgar az áhítattól borzongva, az imént megélteken merengve, a rég vérévé vált ritmustalan lépésekkel megiramodott a homokon a Pajzsfal és a mögötte húzódó hatalmas város felé.

A meglepetések alapszabálya: a legtöbb kellemetlenül érint minket.

ISMERETLEN SZERZŐ A RÉGI FÖLDRŐL

Jessica már jó ideje elszokott a sivatagtól, a fremenektől és az Arrakis minden szegletét átható szellemiségtől. A Dúnétól. Mély lélegzetet vett, biztosra vette, hogy a kabin levegőjét már most is szárazabbnak érzi.

Ahogy a hivalkodó diplomáciai jármű egyre közeledett a felszín felé, Jessica lebámult az úrkikötő mögött elterülő kiterjedt városra, megpróbálta kivenni a jól ismert arrakeeni tájékozódási pontokat, megfigyelte az új építmények egész csoportjait. Muad-Dib roppant fellegvára uralta a város északi felét, noha a várossziluettnben több más újonnan emelt konstrukció is felhívta magára a figyelmet. Számos kormányzati épület állt a Muad-Dibnek, sőt Aliának felszentelt templomok közvetlen közelében.

Mivel jól ismerte a Bene Gesserit módszereit a benyomások irányítására, a történelem manipulálására és a hatalmas néptömegek terelgetésére, Jessica pontosan látta, mit akart Paul – pontosabban a bürokráciája – elérni. A kormányzás jelentős része bizonyos képzetek és hangulatok megteremtéséről szólt. Egykor a Bene Gesserit itt az Arrakison indította el Missionaria

Protectíváját, hogy legendákat terjesszenek el, és felkészítsék a helybélieket a mítoszra. E magvak Muad-Dib uralkodásának idején szökkentek szárba, ám nem oly módon, ahogy azt a Rend várta volna...

A fregatt egy fontos látogatók számára elkülönített területen szállt le. Kavargó homok akadályozta meg Jessicát abban, hogy bármit lásson a hajóablakon át.

Amikor felnyílt a zsilipajtó, porszagot érzett a levegőben, hallotta a várakozó tömeg sustorgását. Mostanra tömegek gyűltek össze: koszos köpönyegek és eltakart arcok tengere. Helyi idő szerint késő délutánra járt, és a fehér nap hosszú árnyékokat vetett. Jessica barna és szürke sivatagi öltözékek százait látta, melyek színpompás városi ruhákkal keveredtek.

Mindenhonnan eljöttek fogadni őt. Mielőtt még kilépett volna a járműből, Jessica elbizonytalanodott. – Nem szívesen jöttem el ide, Gurney. Egyáltalán nem.

A trubadúrharcos egy hosszú percig egyetlen szót se szólt, sikertelenül próbálta elleplezni érzelmeit, nyugtalanságát, sőt talán félelmét az uralkodójukat sirató tömegektől. Végül annyit kérdezett: – Paul nélkül mi ez a hely? Immár nem Arrakis.

– A Dúne, Gurney. Mindig a Dúne marad.

Noha Jessica még mindig nem tudta megélni a gyász fájdalmát – érzései benne ragadtak, nem törhettek ki –, most érezte a szemében gyűlni kezdő nedvességet, a vágyott enyhülés mardosó előszelét. Ám egyetlen könnyet sem engedett előbuggyanni. A Dúne tiltotta, hogy vizet áldozzon a halottakért, legyen szó akár a saját fiáról – a Nővérek pedig elleneztek az érzelemnyilvánításokat, hacsak nem kívülállók manipulálása volt a cél. Így mindkét tanítás – a fremeneké és a Bene Gesserité egyaránt – meggátolta őt abban, hogy könnyeket hullasson.

Jessica egy lépést tett a nyitott zsilipajtó és a ragyogó napfény felé. – Hazatértem erről a helyről, Gurney, vagy meghátráltam? – Amikor elutazott, arra számított, hogy élete hátralévő részét a Caladanon töltheti majd, és soha nem kell már e világra lépnie. – Gondolj bele, mit tett velünk ez a bolygó! A Dúne elvette tőlem a hercegemet meg a fiamat, és családként minden reményünket darabokra törte. Elnyeli az embereket.

– „Mindenki maga alkotja meg a saját édenét vagy poklát.” – Gurney a karját nyújtotta, Jessica pedig vonakodva belékapaszkodott. A trubadúrharcos aktiválta testpajzsát, mielőtt kiléptek volna a szabad ég alá. – Azt javaslom, kövesd a példámat, úrnőm! Egy ekkora tömegben nem lehet mindenkit ellenőrizni, hogy van-e nála fegyver. – Jessica megfogadta a tanácsot, de még a vibráló energiamező védelmében sem érezte teljesen biztonságban magát.

Két oldalán három-három fedaykin testőrrel Stilgar jelent meg a komp rámpáján, hogy elkísérje Jessicát. Megviseltnek, porosnak és komornak tűnt – mint mindig. A jó öreg Stilgar. Jessicát megnyugtatta, hogy újra láthatja őt. – Azért jöttem, hogy szavatoljam a biztonságodat, Sayyadina. – Szavait egyszerre szánta üdvözlésnek és ígéretnek; a sok év utáni viszontlátás miatt érzett nyílt örömet nem mutathatta ki. – Egyenesen Alia régenshez viszlek.